zij trotsch. — „Weet u welke gevaren u op zulk een tournée dreigen ?"

„Wanneer ik hier blijven moet, kan het slechts erger voor mij worden."

Haar mondhoeken trilden.

„Heeft u stem ?"

„Ik wilde mij voor de opera oefenen en toen kwam het noodlot over ons. Nu moet ik gemeene liedjes zingen."

Zij stond plotseling op.

„Het heeft geen doel langer hier te zitten. U kunt mij toch niet helpen. Zeg als 't u blieft niet aan den directeur dat ik nog geen costuum heb, want anders verbreekt hij het contract. Ik zal wel zien dat geld te krijgen."

Een wanhopig besluit lag in haar melancholieke oogen.

Zij wilde niet hebben dat Heinersdorff haar koffie betaalde. Op de straat zeide zij :

„Verontschuldig me, dat ik u zoo lang heb opgehouden."

Zij gaf hem de hand en wilde zich verwijderen.

„Ik zal maken dat u het geld krijgt," zei Heinersdorff. Zij keek hem ongeloovig aan.

„Ik heb een welgestelden vriend die u dat geld zal leenen."

„U is natuurlijk aangenomen onder een valschen naam ?"

„Ik ben kapelmeester Jozef Brugger."

„Uitstekend."

De ernstige Turk glimlachte

„Waar gaat de reis heen ?"

„Kief, Warschau, Moskau, Petersburg."

„Wanneer vertrekt u ?"

„Overmorgen avond."

„Ik reis waarschijnlijk de volgende maand naar Rusland. Misschien ontmoeten wij elkaar."

„Dat zou prachtig zijn, Bey !"

„Ben je overigens voldoende voorbereid ?"

„Ik hoop 't."

„Moreel ?"

Heinersdorff lachte.

„Niets is verboden ; alles is toegestaan."

De Turk knikte bevredigd.

„Ik zal vijftig duizend roebel meenemen."

„Is dat voldoende ?"

„Volkomen. Maar vooral niet in chèques. Alleen contant geld."

„Vandaag nog zal ik mijn bank daarvoor opdracht geven."

Heinersdorff stond op.

„Ik dank je voor alles. Vaarwel Töschtük-Bey."

Kahlenberg en de Hermanskogel lagen in diepe sneeuw. De gezegende wijnheuvels van Sievering en Grinzing glinsterden in de zon. Met dankbare oogen overschouwde Heinersdorff het schoone landschap, dat hij thans inniger liefhad dan ooit. Een angstige beklemming kneep plotseling zijn hart dicht alsof hij dit onvergelijkelijke tooneel heden voor het laatst zag.

Uit een kleine herberg klonk muziek, zachte weeke muziek. Hij volgde de lokkende klanken en trad een lage, van rook zwarte kamer binnen. Een paar oude lieden zaten bij hun wijn, vroolijke, levenslustige gezichten. In een hoekje zat een korporaal met zijn meisje. Zij zongen en lachtten bij afwisseling. De zoon van den herbergier bracht wijn aan Heinersdorff. Hij was een knappe, slanke jongen en zag er als een jonge graaf uit. Zijn zuster stond aan de toonbank en bewoog haar bruine hoofd op de maat der muziek.

Haar donkere oogen schitterden van levenslust en haar lippen waren zwellend rood en tot kussen bereid. Wat een mooi ras, dacht Heinersdorff vol bewondering en hij dronk haar toe. De wijn was jong en krachtig, maar verwarmde het hart. Op de tafel der drie muzikanten stonden groote gevulde wijnglazen, die nooit ledig waren, daar de jonge bruine herbergiersdochter steeds bijschonk. De muzikanten speelden daarvoor des te ijveriger en dankbaarder. Ze speelden

AAN DEN VIJVER TE SCHEVENINGEN (Z.-H.) *(Foto v. d. Markt).*

Zij vroeg, bitter en met verachting :

„Moet ik persoonlijk het geld bij hem halen ?"

„Het zal u per post thuis bezorgd worden."

Haar gezicht werd week en kinderlijk.

„Ik zal het geld terug betalen, mijnheer Brugger, als u niet met mij schertst "

„U krijgt het geld overmorgen vroeg."

Hij zeide het zoo beslist, dat zij hem geloofde. Zij greep zijn hand en bracht die aan haar lippen.

„Ik dank u," fluisterde zij, bibberende van kou.

Wat voor een zeldzame menagerie voert directeur Süszkind naar Rusland, dacht Heinersdorff, toen hij langzaam en nadenkend naar Töschtük-Bey ging, van wien hij afscheid wilde nemen.

De Turk zeide vriendelijk : „Ik zie aan je gezicht dat je met goede berichten komt."

„Ja," antwoordde Heinersdorff en zijn oogen schitterden.

„Ik heb 't juiste baantje voor mij gevonden."

„Wat dan ?"

„Ik ga als pianospeler met een damescabaret naar Rusland."

Töschtük-Bey stak hem de hand toe.

„Ik wensch je geluk. Dat is nog beter, dan ge thans misschien vermoedt."

Heinersdorff vertelde van directeur Süszkind en zijn kunstenaressen.

Hij reikte hem de hand, die de Turk een oogenblik vast hield.

„Vergeet 't niet, waarde vriend : geduld en koud bloed !"

Heinersdorff antwoordde met een kloppend hart :

„Geduld — ja. Koud bloed — Neen. Ik voel warm, waarde Bey, gloedwarm ; ik heb koorts, ik verbrand. Ik heb enorme schulden te delgen, voor mij en voor mijn vaderland."

XIX.

Toen Heinersdorff, den dag voor het vertrek bij Anna Hafström kwam, zeide het kamermeisje :

„Mevrouw is thans verhinderd. U moet over twee uur terugkomen."

Een groote bitterheid steeg in hem op. Dit vrouwspersoon dreef de nonchalance ten top. Een grof antwoord lag hem op de lippen. Maar hij bedacht zich dat het onverstandig was geen goede vrienden te blijven met de diva.

Hij bedwong zich en zeide glimlachend :

„Over twee uur kom ik terug."

Het meisje sloeg de deur achter hem dicht.

Langzaam en in nadenken ging hij naar Heiligenstadt. Het was een mooie winterdag met een koude zon. Op de Donau dreven groote ijsschollen. De mooie, oude walsen van Lanner en Strausz, die lichtzinnig en zwaarmoedig tegelijk over de roode gezichten der drinkers heen dansten. De muziek prikkelde in de aderen en maakte het bloed oproerig, zoodat de oudste en moeiste beenen onder de tafel de maat mee begonnen te stampen.

Toen de dronk-vaste muzikanten de „Schönbrunner" speelden, was het ook met Heinersdorff gedaan. Hij stond op als in een droom, ging voor de mooie herbergiersdochter staan en noodigde haar zwijgend ten dans. Zij bloosde een beetje en veegde haar handen aan haar witte schort af. Daarna nam hij 't meisje, het jonge, slanke meisje zachtkens in zijn armen en danste de geheele wals met haar. Toen de muziek zweeg, bracht hij zijn gelukzalige danseres naar de toonbank terug en dankte haar voor de eer.

Zij reikte hem haar gloeiende hand en fluisterde stralend :

„U kunt heerlijk dansen. Kom spoedig weer !"

Hij antwoordde nadrukkelijk :

„Ik kom terug."

Hij ging in de koude winterlucht naar buiten en glimlachte bij zichzelf :

„Zoo ! Dat was het afscheid van Weenen."

De twee uurtjes waren als voorbij gevlucht. Hij moest zich haasten om niet te laat bij Anna Hafström te verschijnen. *(Wordt vervolgd.)*